

ше своя хлѣбъ. Съ трудъ той можа да си спести нѣколко лева, съ които си купи санджче, четки, боя за обуща и други потрѣбни нѣща.

Станчо стана ваксаджия. Тича той изъ дългитѣ улици на голѣмия градъ, подсвирква съ уста, потропва съ крака, кога е студено . . . Но юнашки се борѣше въ живота съ трудъ и пѣргавина.

И при тоя скитнишки животъ Бѣлица не го напустна нито една минута. Тичаше тя подирѣ му, а седне ли той нѣкъдѣ, тя се качва върху санджчето му, клеква на крака и го загледва право въ очитѣ, сѣкашъ ще му проговори: „Бѣди здравъ и веселъ, милий другарю! Тегловенъ е за насъ тоя животъ, но ние ще го проживѣмъ братски и юнашки . . . Може би не вѣчно ще върви тѣй свѣтътъ. Може би ще дойде врѣме, когато нѣма да има захвърлени дѣца и голи сираци . . . Ахъ, защо ли не се нареди животътъ тѣй, щото за всѣки, който работи, да има и добра храна, и топла стая, и веселъ животъ! . . .

Тѣй си думаше на умъ Бѣлица, но Станчо разбираше мислитѣ ѝ. Той радостно се усмихваше на тѣзи Бѣлицини разсѣждения и благи надежди, па гласно ѝ отговаряше:

— „И азъ, драга ми Бѣлице, подочухъ, че ще дойде нѣкога такава блажено врѣме на земята. Казаха ми, че било написано и по книгитѣ. Ехъ, честитъ е, който докара туй врѣме и блаженъ е, който го дочака . . . А сега насъ ни чака работа, драга дружке,